

Julkaisuvapaa

11.6.2020 klo 15:00

EINARI VUORELA -runopalkinto

KEURUUN KAUPUNGIN vuonna 1997 perustama Einari Vuorela -runopalkinto annetaan kirjailijalle ansiokkaasta suomenkielisestä runoteoksesta. 8.500 euron tunnustus on huomionosoitus maamme runoilijoille, runolle ja kielelle.

Arto Alkkiojärven perustaman rahaston purkautuessa Keuruun kaupunki sai huomattavan summan kartuttamaan runopalkintorahastoa. Tämän lahjoituksen turvin voimme jakaa palkintoa tulevinakin vuosina.

Palkintolautakunta

Kirjailija Johanna Venho, pj.

Kirjailija, kriitikko Jukka Koskelainen

Kirjailija, toimittaja Teppo Kulmala

PALKINTOLAUTAKUNTA ON ASETTANUT EHDOLLE SEURAAVAT TEOKSET:

- KRISTIAN BLOMBERG, *Kaikessa hiljaisuudessa*, Poesia 2019
- JUHA KULMALA: *Ränttätänttä*, Savukeidas 2017
- KAIJA RANTAKARI: *Koko meren laajuus*, Poesia 2018
- JOUNI TEITTINEN: *Sydäntasku*, Poesia 2019
- MIIA TOIVIO, *Sukupuutot*, Teos 2019

**Runopalkintofinalistien julkistamistilaisuudesta
taltioitu video julkaistaan 11.6.2020 klo 15**

<https://vimeo.com/425226212>

LISÄTIETOJA: PALKINTOLAUTAKUNNAN PJ. JOHANNA VENHO, PUH. 044 364 0846
PALKINTOLAUTAKUNNAN SIHTEERI VIRVA ASP, PUH. 040 716 0681

YHTEISTYÖSSÄ: EINARI VUORELAN SEURA RY JA PRINTEK

KRISTIAN BLOMBERG

KAIKESSA HILJAISUUDESSA (POESIA 2019)

Kristian Blombergin tarkkakatseiset runot, mieltömät ja typografiset merkinnät ovat ajattelun ja vaistoavan huomioiden vuorokäyntiä. Pohtimaan houkuttavaa kirjaa on hauska ja vaivaton lukea.

Muistin ja kielen, aistimusten ja havaintojen herkkäviereiseen soinnutteluun liittyy aforistista ja loogista, filosofialle ja matematiikalle rinnasteista kyselyä ja päättelyä.

Yksinäinen runoilija tarkkailee läheltä äärettömyyksiin. Kumppanin kanssa kaksin ollessa huomioihin kehkeytyy lisäväri ja ääri, rakkauden läheisyys.

Typografinen ”kokeellisuus” luo lisälehtiä kirjasta välitviiniin tuttuihin, mutta uudesti nähtyihin ilmiöihin. Nämä ovat myös romanttisia ja ihmetteleviä.

Lukija kulkee kirjan mukana sen luontevana osatekijänä. Teksti jopa tähdentää luomisen anonymiteettiä. Ilmenee ”jotain olennaista – riippumatta kenen alulle panemaa se on”.

JUHA KULMALA

RÄNTTÄTÄNTTÄ (SAVUKEIDAS 2017)

Juha Kulmalan runoissa riittää vauhtia ja käänteitä. Maailma tuntuu luhistuvan, mutta äkkiä kaikki syntyykin toisen näköisenä uudestaan. ”vaikka laiturin päättyvä kesken kuvitelmat / jatkavat kulkua merelle”, Kulmala kirjoittaa.

Suuret tapahtumat vyöryvät yli ja tunkevat sisään. Niitä ei pääse pakoon. Runon puhe kuitenkin jatkuu, pursuaa elinvoimaa ja värikkäitä kuvia. Vaikka Ränttätänttä piirtää eteen räikeitä näkymiä, roska- ja irvokasta kaupantekoa, se kehottaa liikkeeseen: ”älä nukahda, maisema on jatkuvassa tulella”.

Kulmalan runoissa uhkana toimivat juntit, keskusteluohjelman raakalaiset ja laskelmoiva kulttuuri. Keskiössä on kuitenkin näiden vastapaino: tunteva, reagoiva ihminen, joka kahmii itseensä tunteiden koko skaalan, sekoittaa ja kirkastaa sen.

KAIJA RANTAKARI

KOKO MEREN LAAJUUS (POESIA 2018)

Kaija Rantakarin fragmentaarisenä liikkuva kokoelma muistuttaa rytmiltään aaltoja, yhä uudelleen rantaan lyöviä. Lähtöviivä ja taas etääntyviä kuin ihminen, joka koskettaa toista. Kosketus on kokoelman läpäisevä aihepiiri, ja fyysisen kohtaamisen kuvaaminen on harvinaislaatuista ja herkkää.

”Riisut minua sittenkin kun kaikki vaatteet on jo riisuttu”, Rantakari kirjoittaa ja tavoittaa runoissaan täyttymättömän kaipauksen ja sanattomien viestien kerroksia. Hiljaisuus puhuu yhtä paljon kuin sanat. Suu koskettaa toista, yhteinen hengitys on elinehto. Runojen rytmi piirtää kuin rantaviivaa kartalle, joka on kahden ihmisen välinen, katkeileva raja. Silmät aukeavat ja valoon haihtuvat saaret syntyvät, kun ”näytät minulle kaiken/ hyvin läheltä”.

JOUNI TEITTINEN

SYDÄNTASKU (POESIA 2019)

Jouni Teittisen esikoiskokoelman runotasku avautuu täynnä haikeuden, menettämisen ja toisaalta lämpimän lohdun tunteita. Lapsuus on takana, sen lumo ja suoja. Miten saada kiinni totuudesta, joka makaa veden pohjassa kuin rujo, kiviksi tekeytynyt kala? Jonakin hetkenä meri tuo sen lähelle rantaa – se häivähtää veden ja valon välkkeessä.

Tällaisia ajan välähdyksiä Teittisen runous tarjoaa. Se liittyy modernismin perinteeseen uhkaavia nykyhetken näkyjä: elävä ei voi pysyä piilossa, vaan on vaarassa jäädä liikkuvan junan alle kuin lauma poroja, joka kahlaa lumihangesta aukealle raiteelle. Toistoa käytetään taitavasti. Lopulta ravistaudutaan irti ja juostaan pitkin rantaa ohi lasten hiekkalinnojen, karataan horisonttiin kuin ”lapsuuden kotieläin, joka ei tule kotiin”.

MIIA TOIVIO

SUKUPUUTOT (TEOS 2019)

Miia Toivion monisävyisesti hiottu, lyrisesti ja kerronnallisesti taitavan kirjan minä uskottelee voivansa hyvin. Vakuuttelevuudessa on kuitenkin hauraan epäilyn ja vai-voin peiteltyä surumielen tuntua. Toivio kuvaa pinnallisen elämänmuotonsa osittain tiedostavaa ja tiedostamistaan torjuvaa henkilöä.

Kun pyrkimys aineelliseen menestymiseen koettaa häivyttää pelkoja, se päinvastoin johtaakin tuntemaan irrallisuutta. Paradoksisit ja jännitteet loihdivat Toivion kirjaan sekä tarinaa että arvoitusta.

Runot liukuvat ironiasta kohti henkilöä koskettavaa uusiutumista. Hän etenee sisäistämään osaansa ihmisenä ja omaa kohtaansa eri aikojen sukupuussa, ihmisyyden jatkumossa ja nykyhetken kohtaamisissa.

Proosa- ja säerunojen toimivasti vuorotellen lähestytään syvempiä elämänsisältöjä. Kuvatusta tyypistä hahmottuu persoonallisuus.

Toivion moni-ilmeisissä runoissa se tapahtuu kuin Andrei Tarkovskin unta kirkastavassa filmissä tai lapsuuden konkreettisesti sadussa.